

Jmenoval se Jindřich Valášek a narodil se roku 1886 v Libni, což byla tehdy ještě obec za hranicemi Prahy, v rodině zdejšího truhláře. Valáškovci žili jako podnájemníci v domě se zájezdním hostincem „U Deutschů“, který byl později zbourán a na jehož místě stojí dům, v němž je dnes Divadlo pod Palmovkou.

Jindřich se rovněž vyučil truhlářem, fotbal začal hrát ve třinácti letech za S. K. Meteor VIII Libeň. Klub tehdy existoval již tři roky a podle úryvku ze Slavnostního listu na paměť pětadvacetiletého trvání S. K. Meteoru vznikl docela jednoduše.

Citujme: „Zjara r. 1896 založen byl tento náš kroužek pěstující kopanou. Bylo to na masopustní úterý, kdy kolega Čanda, maje našetřený obnos 4 zlaté, vyzval kolegy Grunzla Ferd. a Skořepu, by šli s ním zakoupiti do Prahy míč. Míč zakoupen od firmy Brandeis na Příkopě.“ Po éře podomácku vyráběných hadráků byla na počátku všeho opravdová „nová meruna, kterou jsme dosud vídali jen v neděli na Invalidovně u Němců nebo u Českého sportovního klubu v Karlíně“, jak se dále dočteme.

Na jaře vznikl kroužek a na podzim téhož roku klub, jenž patří k nejstarším v Čechách a za pár let stál u zrodu Českého svazu fotbalového. První hřiště měl Meteor na vojenském cvičišti u karlínské Invalidovny. Ale své vlastní, kde byl opravdu doma, získal až v roce 1910 ve Voctářově ulici u loděnic.

Jindřich Valášek patřil k nejlepším hráčům Meteoru VIII, proto byl vybrán do mužstva Čech a nastoupil 1. dubna 1906 v Budapešti proti Uhersku. Jakým způsobem dal tehdy první český reprezentační gól, to se dnes už asi nedozvíme. Víme pouze, že mu přihrával smíchovský Šetela a že se tak stalo v 63. minutě. Ale jestli dostal přihrávku do uličky a běžel sám na branku, nebo zda mu

osobnost dekády

Jindřich Valášek

Šetela nakrátko narazil míč, případně, protože byl na křídelníka hodně vysoký, měřil přes sto osmdesát, dal gól hlavou – to si můžeme domýšlet. I když v archivním výtisku některých budapeštských novin onoho roku 1906 to mohl nějaký zuřivý sportovní reportér výstižně vypočítat. Ale takhle nějak to nejspíš bylo, víc možností nelze ani připustit.

Jestliže v tomhle směru mírně tápeme, pak zcela určitě můžeme tvrdit, že Jindřich Valášek byl veselá kopa. Uvádí to již jednou zmíněný Slavnostní list na paměť pětadvacetiletého trvání S. K. Meteoru. V něm se přímo dočteme, že Valášek a levý záložník Ladislav Jetel, jenž v budapeštském utkání s Uherskem rovněž hrál, byli „veselými kumpány, kteří nikoho nezarmoutili“. Jindřichovi se přezdívalo „Pinda“, což prý byla přezdívka populární; vynikal zřejmě výřečností. Ladislavovi se pro změnu říkalo „pan Dicinky“; patrně nadužíval zdvořilost slova „vždycky“.

Oba hráli za libeňský klub v jednom z nejslavnějších zápasů v počátcích Meteoru, a to na hřišti vídeňského klubu Criketa. Když rozhodčí odpískal konec, aniž padl gól, ptal se kapitána Meteoru, jímž byl právě Láďa Jetel, zda se bude pokračovat. A on – protože neuměl německy – zdvořile přikývl. Takže se prodlužovalo a po devíti minutách se hráčům Crikety podařilo dát vítěznou branku. I tak šlo v září 1905 o velký úspěch Meteoru. Vídeňský klub porážel tehdy pražskou Spartu i Slavii. Meteor VIII s nimi rovněž držel krok, například v roce 1906 skončil v Poháru dobročinnosti třetí za vítězným SK Smíchov a Spartou.

Jindřich Valášek potvrzoval střelecké kvality i v dalších utkáních, jež vyjednával Český svaz fotbalový. V dubnu 1911 to bylo třeba v Záhřebu proti chorvatskému Sport-klubu při výhrách 8:0 a 7:1.

„Pinda“ i „pan Dicinky“, hoši stejného ročníku 1886, pak spolu dlouho šířili slávu libeňské klubu. Naposledy hráli za Meteor ještě v létě 1916, jak svědčí dochovaný snímek z téhož roku. První světová válka byla právě v poločase. Jenomže krátce po pořízení fotografie Ladislav Jetel narukoval do c. a k. rakousko-uherské armády – a na frontě padl... Kdy a na kterém bojišti se tak stalo, o tom v archivu klubu záznam nenajdeme.

Po skončení války se Valášek s rodinou přestěhoval z Libně do domku v Malešicích, odešel i z libeňského Meteoru a góly začal střílet za malešickou Spartu XI. Tehdy pracoval u známé nábytkářské firmy Emil Gerstel ve Vysočanech. Protože do práce musel chodit pěšky a z Malešic mu trvala cesta hodně přes hodinu, vstával ráno po čtvrté. Inu, život neměl, jak se říká, jako peříčko. Jestliže v mládí platil za veselého kumpána, nyní by se spíše slušelo říci – byl to společenský člověk. Hrál fotbal, cvičil v malešickém Sokole, zajímal se o politiku v místní organizaci Čs. národně socialistické strany a v hostinci u Břečků měl pověst „krále mariáše“. Když mu bylo padesát a truhlářina ho trochu zmáhala, přijal místo správce pivovaru v Dolních Počernicích, a tak se do nedaleké obce s manželkou odstěhoval; jejich čtyři děti byly dospělé.

V pivovaru se pivo již nevařilo, ale pouze ze sudů stáčelo do lahví. Pan správce Valášek, jak ho kdekdo s úctou tituloval, za provoz stáčírny odpovídal. V objektu zůstal i za německé okupace, kdy se zde skladovaly brambory. V Dolních Počernicích se stal štamgastem hostince v hotelu Solidarita. „Patřil k hostům, kteří šířili pohodu a úsměv, vždy měl dobrou náladu,“ vzpomíná na něj po více než šedesáti letech paní Hana Šimková, rozená Zoufalá, tehdy dvacetiletá hostinská. „Pokaždé přicházel v saku a s kravatou, vždy elegant, za večer vypil svých dvanáct pív, ale nikdy

se neopil. Do výčepu zaskočil i na Štědrý den. Že by byl králem mariáše, to si ani nevzpomínám, spíš si rád povídal. A pamatuju, jak před volbami v šestačtyřicátém po jedné politické debatě utrl rukáv saka sociálnímu demokratovi panu Horákovi, ale brzy byli opět jako předtím zadobře.“

Po válce pracoval pan Valášek v místním statku, patřícímu pražskému magistrátu, a začátkem padesátých let ho nový režim poslal do truhlárny vysočanské Kolbenky. Jako bývalý národní socialista si o komunistech myslel svoje, nebylo to nic pěkného, a před štamgasty se tím nikterak netajil. Ve fabrice nepracoval jako truhlář, ale jako pomocný dělník, v kolečku odvážel od strojů hoblovačky a nikdy si ho prý nenaložil plné. V truhlárně to, jak se říká, doklepal až do důchodu. Zemřel v sedmdesáti letech. Osudnou se mu podle paní hostinské patrně stala jeho silná kuřácká vášeň. „Zapaloval si jednu cigaretu od druhé. Žádný jiný host toho tolik nevykouřil...“

Odpočívá na hřbitově v pražských Hrdlořezích. Nenápadný hrob je označen nápisem – Rodina Valáškových.

(Postskriptum: pátrat po osudech Jindřicha Valáška připomínalo občas detektivku, autor začal u libeňských archivářů, pokračoval na správě pražských hřbitovů, kde situaci komplikoval zákon o ochraně osobních údajů, posléze přesto objevil hrob, navázal kontakt s jeho nájemci, pak i s fotbalistovou vnučkou, jež žije v USA, oslovil úřad v Dolních Počernicích, a teprve tehdy dostával příběh dosud neznámého Jindřicha Valáška jasnější obrysy. Střelci prvního českého reprezentačního gólu to byla naše fotbalová historiografie bezpochyby dlužna.)

